

GEEN UITWEG

In een Amerikaans Tijdschrift „The Atlantic Monthly”, wordt uiteengezet, hoe in de komende derde wereldoorlog, waarin de partijen dan Amerika en Rusland zullen zijn, van een verdediging tegen een algehele vernietiging voor elk der beide deelnemers geen sprake kan zijn.

De schrijver, van het standpunt uitgaande dat Amerika aangevallen zou worden, betoogt; dat dit land geen afdoende maatregelen zou kunnen treffen, om aan de ondergang te ontkomen.

En wij voegen daar aan toe, dat, wat voor Amerika geldt, ook op alle andere landen, die bij deze oorlog betrokken zullen zijn, van toepassing is. Want reeds nu blijkt, hoe de rest van de wereld in twee kampen zal uiteen vallen, die zich, veelal gedwongen, aan de zijde van de aanvallers of aangevallenen zullen scharen.

Als mogelijkheid van verdediging, die het aangevallene land en zijn bondgenoten nog ten dienste staan, wordt genoemd het ter beschikking hebben van de grootste voorraden atoombomben, bacteriën en andere dodelijke chemische preparaten. Verder zou moeten voorkomen worden

een opeenhoping van de industrie, men zou de bevolking moeten kunnen verspreiden, liefst ondergronds, hetgeen praktisch niet uitvoerbaar zal zijn, noch door een groot, noch door een klein land.

De schrijver geeft alleen de aanvallers een kans. Wie het eerst er in slaagt de dodelijke slag toe te brengen, zal als wereldheerser de rest van de mensheid in bedwang kunnen houden..... mits hij er dan ook voor zorgt, dat die rest iedere gelegenheid tot verzet radicaal ontnomen wordt.

Arnold Toynbee, een bekend Amerikaans geschiedschrijver, houdt zich in hetzelfde tijdschrift bezig met de vraag, wie een (volgens hem ook onvermijdelijke) wereldbrand zal overleven. En dan geeft hij een kans aan de van de „beschafte” wereld geïsoleerd levende stammen in Midden-Afrika. Die zouden dan, zonder onze hedendaagse volmaakte techniek, kunnen zien, wat zij nog van de wereld terecht kunnen brengen.

Al deze krankzinnigheden, die in de grond der zaak helemaal niet zo waanzinnig zijn, maar waaraan de vreselijke werkelijkheid ten grondslag ligt, kunnen in een vooraanstaand tijdschrift op een cynische wijze ten beste worden gegeven,

omdat de heersende klasse onmachtig en onwillig is aan deze waanzin een halt toe te roepen.

Onmachtig, omdat de onbepaalde mogelijkheden, die onze techniek de wereld biedt; haar over het hoofd zijn gegroeid, en onwillig, omdat ze geen afstand wil doen van haar heersers-positie, maar liever de mensheid wil laten ten onder gaan, dan zich te voegen in een gemeenschap van gelijkgerechtigden.

En wij? Kort geformuleerd zullen wij, „de miljoenen werkers, die in aantal verre in de meerderheid zijn, ons bewust moeten worden van onze nog latente (slapende) macht. Wij zullen ons moeten organiseren, waarbij het minder zal aankomen op de uiteindelijke vorm van organisatie, dan wel op de vaste geslotenheid, de solidariteit, de onbreekbare eenheid in handelen, de opofferingsgezindheid van ieder tegenover de kameraden, de discipline tegenover het geheel. Op deze organisatie berust de mogelijkheid van bevrijding. Een door sterke organisatie heersende minderheid kan alleen door, maar zal ten slotte ook inderdaad door de organisatie van de meerderheid overwonnen worden.” (Arbeidersraden bl. 87—88).

BOEKEN:

„VAARWEL, MIJN BROEDER”

Van het boek „De Gebroeders Askenazi” van J. J. Singer, waaraan wij indertijd in onze rubriek „Grepes uit de revolutionaire literatuur” een paar fragmenten hebben opgenomen, is een nieuwe uitgave verschenen, onder de titel „Vaarwel, mijn broeder”.

Dit mag wel met een streepje aan de balk, daar dergelijke romans meestal met één druk in het niet verzinken. Er staat te veel in, dat de gemiddelde lezer niet welgevallig is, er wordt geen enkele goedkope oplossing aan de hand gedaan en geen valse hoop gewekt.

„Vaarwel, mijn broeder”, geeft een beeld van de opkomst en ondergang van de stad Lodz in Polen, en van de strijd der Joden en industrie-arbeiders tegen hun uitbuiters, eerst uit eigen kringen, later tegen het Pruisische militarisme. Het gevaar, dat dergelijke boeken wel eens aankleeft, namelijk dat zij te veel pamphlet, te weinig roman zijn, heeft de schrij-

ver meesterlijk ontweken. Het is, in elk opzicht een kunstwerk. Ook de vertaling is prachtig.

De nieuwe uitgave is door de N.V. Standaard-boekhandel te Antwerpen in dunderdruk in de handel gebracht, zodat zij voor meer beurzen bereikbaar zal zijn dan de vorige. En zo het voor arbeiders dan ook al niet meevalt, aanschaffingen buiten het direct noodzakelijke om te doen: dit is een boek om voor te sparen.

Sterft gij oude vormen en gedachten

In het te Lyon gehouden congres van de Franse socialisten, is scherp de tegenstelling tussen socialistische regering en partij naar voren gekomen.

Hoewel op dit congres de socialistische ministers de noodzakelijkheid toegaven, dat door hen een socialistische politiek gevolgd zou moeten worden, wat gezien de macht van de andere politieke partijen, voor hen onmogelijk is, geven deze ministers er de voorkeur aan, het socia-

lisme overboord te gooien, om toch vooral De Gaulle of de Communistische partijleiders geen kans te geven.

Volgens „Het Vrije Volk” zou een regeringscrisis op dit ogenblik maar al te zeer het einde van de parlementaire en democratische regeringsvorm in Frankrijk kunnen zijn en, om deze te verdedigen, zouden de socialistische met alle democratische bondgenoten moeten samenwerken, ook al verschillen zij nog zo met hen in politiek opzicht.

„Het Vrije Volk” negeert in haar beschouwingen evenwel volkomen de groeiende kracht van de arbeidersklasse, die buiten en zelfs tegen de democratisch-socialistische en andere regeringsvormen in haar macht bewust wordt.

En toch, slechts een groeiende arbeidersmacht is in staat de Gaulle te keren. Parlementaire tactiek en in het bijzonder het daarbij inschakelen van de arbeidersklasse voeren slechts van compromis tot compromis.

Bij Uitgeverij „De Vlam”

Postbus 7046, Amsterdam Z-II
zijn verkrijgbaar:

- P. Aarts, De Arbeidersraden, geb. f 3,90
- Idem, Gebrocheerd, deel I. 1,25
- Idem, deel II. 2,-
- Van Slavenmaatschappij tot Arbeidersmacht 0,90
- Inauguraal adres, een open brief aan alle hand- en hoofdarbeiders der wereld 0,02
- Spartacus en de verkiezingen 0,05
- Darwinisme en Marxisme. 0,20

Internationale Federatie van Bedrijfskernen

Hoewel ons bij het verzorgen van de inhoud van dit nummer van de krant het officiële communicé nog niet heeft bereikt, menen wij goed te doen, reeds thans mede te delen, dat de op Zondag 24 Augustus j.l. in Parkhotel te Amsterdam gehouden bijeenkomst, waarover wij de vorige keer reeds schreven, geleid heeft tot de oprichting van een organisatie van revolutionaire propaganda-kernen in de bedrijven. De hierboven

vermelde naam werd door de nieuwe organisatie aangenomen. Uit verschillende delen van het land waren kameraden aanwezig, terwijl ook enkele Belgische kameraden waren vertegenwoordigd. Ook in België wordt in ongeveer dezelfde geest gewerkt. De volgende week komen wij op de zaak terug. Wij hopen dat de I.F.B. een stevige en principiële strijd gaat aanbinden voor de bewustwording van de arbeidersklasse.

6 SEPTEMBER 1947

PRIJS 12 CENT

7e Jaargang No. 35

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur:
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
AB. p. kw. f. bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam”, postgiro 168797 te Aldam

Ab. p. kw. f. 1,50 bij vooruitbetaling

DE JOODSE TRAGEDIE

4500 Joodse emigranten, die met hun schip Exodus 1947 voor de kust van Palestina verschenen, zijn na hevige gevechten met geweld op drie Britse schepen gebracht. Daar leven zij, in het laadruim opgesloten, achter prikkeldraad in verschrikkelijke omstandigheden, mannen, vrouwen, kinderen. Men heeft getracht ze in Frankrijk aan wal te zetten, maar ze weigerden aan land te gaan. Ze zijn vastbesloten de schepen niet te verlaten; waar ze ook worden heengebracht. Palestina is het doel van hun reis en alleen daar willen zij aan land.

Deze drie schepen zijn nu op weg naar Hamburg. Daar zijn de Britten heer en meester en deze zullen hen met geweld van het schip afhalen en naar concentratiekampen brengen. Overmanning, brandslang en traangas worden als middelen van geweld genoemd.

Ziedaar de tragedie der Joden, die zich ruim twee jaar, na de massaslachtingen in Auschwitz en andere vernietigingskampen, van Hitler-Duitsland herhaalt. Maar nu niet in het geheim. Voor de ogen van de gehele wereld gebeurt deze gewelddaad, alle kranten vullen dagelijks hun kolommen met dit „nieuws”.

De Engelse socialistische(?) regering heeft het bevel er toe gegeven en de tragedie voltrekt zich, meedogenloos. Het is niet dat de Engelse regering bijzonder wreed is, al; ze de Joden terugstoot in de hel, waarin ze ten onder gaan. Het gaat ook niet alleen om deze 4500, wier lot het is in concentratiekampen te verkommeren. Het gaat om al degenen, die geen andere mogelijkheid meer zien om te leven, dan in Palestina, maar waar ze niet worden toegelaten. We mogen aannemen dat de Engelse regering de Joodse en Palestijnse geschiedenis heel onaangenaam vindt. Maar zij behartigt de zaken van de heersende klasse van Engeland en die heeft er belang bij, niet met de heersende klasse in de Arabische landen in conflict te komen. Deze verzetten zich tegen de toelating van nog meer Joden in Palestina, en om de rust

in de Arabische landen te verzekeren — lees om de oliebelangen veilig te stellen — vangen Engelse torpedoboten de emigrantenschepen op, en sturen de opvarenden naar de concentratiekampen terug. Niet wreedheid dus is het motief dat er toe leidt, maar zuivere belangenpolitiek. Wat niet wegneemt, dat deze in haar uitwerking even hard en meedogenloos is als de Hitlerse uitroeiingspolitiek.

Er zijn er die vragen: waarom gingen die 4500 niet in Frankrijk aan land, als zij er toch mochten blijven? Men kan evengoed vragen, waarom bleven zij niet in de kampen in Duitsland en lieten zich transporteren naar Suriname of andere streken van de aardbol, waar ze in een moedend klimaat nog een tijdlang kunnen vegeteren en dan te gronde gaan? Wie zo vraagt, waant zich veilig voor het noodlot, dat vandaag de Joden heeft getroffen en dat morgen ook hem te wachten staat. Want de uitdrijving der Joden in Europa is geen uitzondering, al mogen dan de directe oorzaken haar bijzonder karakter dragen. De uitdrijving der Duitsers uit het door de Polen bezette Oostelijke Duitsland en uit Tschecho-Slovakije omvat 15 miljoen mensen; hun leed en ellende is niet te beschrijven. De miljoenen Russische boeren uit de Oekraïne en andere streken aan de Zwarte Zee, werden naar Siberië gebracht, daar ze ongeschikt bleken voor de kolchozen van de Russische staat; ook zij zijn verdreven uit het land waar ze honderden jaren lang hebben gewoond en geleefd. En opnieuw zullen gehele bevolkingsgroepen, als ze naar de mening van de heersende klasse niet in hun machtsorganisatie passen, uitgedreven worden.

In de Joodse tragedie verschijnt als in een spiegel de tragedie van de gehele moderne kapitalistische wereld. Sinds de kapitalistische machthebbers hun gezamenlijke macht in de staat hebben verenigd is de natie de burcht waarin ze zich verdedigen of van waaruit zij ten aanval overgaan. In deze burcht worden niet alleen discipline, maar ook gezindheid,

nationale deugden, enz. gevraagd. Als er bevolkingsgroepen zijn, die naar het oordeel van de heersende klasse niet aan de gestelde eisen voldoen, worden zij uit het leven van de natie verwijderd, in kampen ondergebracht, gedeporteerd of uitgedreven.

Het is beslist niet overdreven de zaak zo voor te stellen, want de drie voorbeelden, die wij genoemd hebben, zijn helemaal geen uitzondering. Zelfs in het bezadigde Nederland zijn na de oorlog ruim 100.000 N.S.B.ers, vaak met hun gezinnen, in kampen opgesloten. Wat een moeite kost het niet om ze druppelgewijs weer in het burgerlijke leven op te nemen. Trouwens, er waren plannen genoeg om ze naar de woeste streken van Nieuw-Guinea of Suriname te deporteren. Deze N.S.B.ers behoren niet tot een bepaald ras, ze hebben zich alleen in de strijd om de macht tijdens de tweede wereldoorlog onbetrouwbaar tegenover de Nederlandse natie gedragen en zijn daarom uit het leven verwijderd. Dat het niet tot het einde toe is doorgezet, wordt vandaag nog door velen als een inkonsequentie gezien.

De strijd om de macht in de wereld is met de tweede wereldoorlog niet ten einde. Juist het hechter aaneensmeden van de naties, het strakker aanhalen van de teugels, voornamelijk wat de gezindheid betreft (zie de communistenjacht in Amerika) is een der wezenlijke voorbereidingen tot de nieuwe wereldstrijd, die, als hij met de wapenen wordt uitgevochten, de derde wereldoorlog zal worden genoemd. Reeds vóór, maar zeker tijdens deze nieuwe wereldoorlog, zal blijken dat niet allen „goede vaderlanders” zijn. Zolang het enkelingen zijn, worden zij opgesloten of gelijkwideerd. Zijn het minderheden, dan zal men trachten ze uit te drijven, of, als dat niet gaat, vermoorden. Voor de heersende klasse in onze moderne wereld bestaat er geen andere oplossing. Het bloedige, meedogenloze spel kan pas tot een einde komen als de arbeidersklasse, de grote meerderheid der bevolking, in opstand komt en de macht van de heersende klasse breekt.

De Joden zijn uit het maatschappelijke leven in Oost- en Midden-Europa uitge-

stoten. Ze willen naar Palestina om een eigen natie te vormen, om een eigen plaats te hebben in deze strijdende wereld. Zij komen te laat. De tienduizenden die dit land trachten te bereiken, worden tegengehouden, maar ook de wanhopige strijd van de Irigoen Leomie in Palestina zelf, heeft geen kans om de Joodse natie als een eigen macht te verworven. Dat is het, wat ons heden als de Joodse tragedie verschijnt. Maar zelfs, als ze hun doel zouden bereiken en een zelfstandige natie worden, dan ontlopen ze toch niet de tragedie, die voor alle naties geldt. Ook de Joodse natie zou uitdrijven of vernietigen degenen, die ze als haar vijanden aanziet.

Hoe tragisch het gebeuren met „Exodus 1947” zich ook aan ons opdringt, het is geen speciaal joodse tragedie. Het is de tragedie van de gehele maatschappij. Direct na de oorlog in September 1945 schreven wij in ons Maandblad: „De Joodse tragedie in Europa is geen Joodse tragedie maar de tragedie van de gehele maatschappij, ze is het gevolg van een maatschappelijk systeem, dat wanhopig is, dat altijd weer tot vernietiging leidt. Zeven miljoen Joodse doden komen op het schuldconto van het imperialisme. Ondanks dit afschuwelijk getal, is dit geen Joods probleem, maar een der barbaarse consequenties van het heersende systeem.

De ondergang van het Europese Jodendom door fascisme en oorlog zal in Joodse en niet-Joodse kringen de neiging versterken, het z.g.m. Joodse probleem door de oprichting van een Joodse staat in Palestina op te lossen. Duizenden jonge Joden zullen in gerechtvaardigde afschuw, die ze voor het lot van hun ouders en kameraden gevoelen, op de poort van deze nieuwe gemeenschap in Palestina kloppen, om eindelijk rust te vinden en vooral om eindelijk in een land te wonen, waarin ze naast plichten ook rechten hebben, en waar ze geloven bescherming te genieten. En zij zullen moeten ontdekken, dat ook daar, waar ze geloven een tehuis te hebben, de bezitloze zonder recht is, onverschillig of de bezitter een Jood of een niet-Jood is. Wat zij voelen als Joden vraagstuk houdt voor de grenzen van Palestina niet halt. Het is slechts één der verschijningsvormen van het grote algemene probleem van het bezit van de macht, de macht over de productiemiddelen.

Werft

nieuwe abonnees

voor

„Spartacus”

ENGELSE MIJNWERKERS IN STRIJD

„Dertien mijnen in South Yorkshire (Engeland) begonnen een sympathiestaking ter ondersteuning van de mijnwerkers van de Grimethorpe-mijn, die door de Nationale Kolenraad werden ontslagen, omdat ze hadden geweigerd een grotere oppervlakte per dag te bewerken, zoals aanbevolen werd door een gecombineerde commissie van de Vakbonden en de Kolenraad”.

„Officiële personen vrezen, dat de staking zich snel zal uitbreiden en dat een groot deel van de 137 mijnen vóór het einde van de week zal komen stil te liggen.” (Alg. Handelsblad, 29 Aug.)

Dit korte bericht kondigt een nieuwe fase in de klassenstrijd in Engeland aan. De staking is het begin van het verzet der Engelse arbeiders tegen de maatregelen der regering om de kapitalistische exploitatie van het Engelse be-

drijfsleven weer voor het kapitaal lonend te maken. Want als dat niet gebeurt, staakt het kapitaal, dan komen er geen nieuwe credieten uit Amerika (de 3 1/2 milliard dollar, in 1946 ontvangen, zijn nagenoeg op), dan hebben de kapitaalbezitters in het algemeen geen belang bij het functioneren van het bedrijfsleven.

De Engelse regering moet bij haar wederopbouw van het bedrijfsleven ervan uitgaan, dat aan de eisen van het kapitaal moet worden voldaan, want de kapitaalbezitters vormen samen de heersende klasse; hun bezitsrechten zijn en worden aldoor opnieuw door de wet gewaarborgd. En nu heeft de regering, samen met de vakbondbestuurders, uitge-
— o —

Er is zeker wel geen gebied, waar de mensheid, als gevolg van de onbekendheid met het systeem van haar eigen schepping met zoveel vallen en opstaan is voortgeschreden, dan dat der economie. Dit geldt in het bijzonder voor één harer categorieën: het geld. Handels crisissen en productiecrisissen hebben hun noodlottige werking uitgeoefend, doch nooit waren zij in hun gevolgen zo verschrikkelijk als de geldcrisis, die wij inflatie noemen en in haar uitwerking met een hongersnood te vergelijken is.

Talrijk zijn de verzuchtingen en vervloeking van denkers en dichters gericht tegen „de mammon”, die echter zijn macht niet in het minst hebben aangetast en daarom voortgaat de mensheid bij tijden te geselen. Nu, na zoveel „schade en schande” liggen de waarheden voor het grijpen, of liever voor het aanvaarden, want alles, wat op dit gebied plaats vindt, gaat steeds voort de uitkomsten te bevestigen der onderzoekingen van Karl Marx en zijn medewerker Friedrich Engels. Wie het geheim van het geld wil begrijpen, hij leze het Kapitaal en zal vinden, dat het geldprobleem een waren-waardeprobleem is. Eenmaal tot deze uitgangspunten teruggebracht, verliest het zijn geheimzinnig karakter en wijst de weg naar de geldloze samenleving. De burgerlijke economische wetenschap, voor zover haar verwarrende metafysische producten deze benaming nog verdienen, heeft er geen belang bij naar de oplossing van het probleem te streven. Wij hebben er echter alle belang bij een duidelijke voorstelling van alles, wat het kapitaal betreft, te verkrijgen en daarom willen wij in eenvoudige taal zo begrijpe-

HET GELD

lijk mogelijk onze lezers een inzicht in deze stof trachten te geven, opdat de verschijnselen, die op dit gebied zich voordoen en weldra weer in het midden der belangstelling zullen komen, de Spartacuslezers toegankelijk zullen zijn.

Wie de zilveren en gouden muntstukken door zijn vingers laat glijden, kan zich moeilijk indenken, dat dit geld oorspronkelijk niets anders was dan één van de vele gebruiksartikelen ter bevrediging der dagelijkse behoeften. Taalgeleerden wijzen ons op de verwantschap der Slavische woorden „platno”, dat linnen betekent en „platiti”, dat is betalen. Iemand die deftig wil doen en wiens gewoonte is deftig te zijn, spreekt van pecuniaire moeilijkheden in plaats van geldelijke moeilijkheden, welk woord is afgeleid van het Griekse woord pecus d.i. vee. Het woord geld betekende vroeger tegengave, dat nog opduikt in „vergelden”, een onplezierige tegengave doen, terwijl kapitaal afgeleid is van caput, de kop van een rind. In de Ilias van de Griekse dichter Homerus leest men: Eerst werd de overwinnaar een groot drievouwtig vat aangeboden, hetgeen door de Grieken op twaalf runderen werd geschat, doch de overwonnen verwerft een bloeiend meisje als prijs voor het gevecht, door de Grieken geschat op vier runderen.

Hoe dit mogelijk is, dat vee, linnen, huiden enz. in de hoofden der mensen de vorm van geld aannamen, heeft ons de afgelopen hongerperiode geleerd, toen het geld waardeloos was geworden en overal goederenruil plaats vond. Om in

doen, de productie per arbeider moet worden verhoogd. Plannen zijn uitgewerkt om dit in alle takken van bedrijf tot uitvoering te brengen; allereerst in de mijnbouw, omdat daar de voorwaarden voor het slagen van de plannen het gunstigst liggen, maar ook omdat de kolen onmiddellijk tegen goed geld (deviezen) kunnen worden omgezet.

Ruim een week geleden wist de pers, onder het hoofd: „Britse mijnwerkers achter de regering”, te melden, dat de leiders der mijnwerkers (lees vakbondbestuurders) tijdens een onderhoud met de regering, „hun hulp hebben toegezegd in het bestrijden van de economische crisis. Zij zullen trachten een eind te maken aan alle praktijken, die de productie belemmeren en daarenboven zullen zij hun best doen, om de productie op te voeren.” De Kolenraad (dat is de nieuwe directie van de gehele mijnbouw, die staatsmijnbouw is geworden) in samenwerking met de betreffende vakbondbestuurders, heeft

de dagtaak van de mijnwerkers verhoogd. De 140 arbeiders in Grimethorpe zagen de werkvermeerdering voor zich. Ze moesten een groter oppervlakte per dag bewerken, en zij weigerden. De staatsambtenaren en vakbondbestuurders maakten korte metten met hen; ze werden ontslagen. Men weet dat het om een principiële kwestie gaat. Maar ook de mijnwerkers weten dit blijkbaar heel goed, want 13 mijnen in Yorkshire gingen onmiddellijk in sympathiestaking en „men” vreesde, dat het grootste gedeelte der mijnen dit voorbeeld zal volgen.

Het gaat dus hard tegen hard. Hoe het zal aflopen is nog niet vooruit te zeggen, maar we zullen er zeker op terug komen. Met welke middelen de regering zal trachten de strijd te winnen, heeft de communistische secretaris van de mijnwerkersbond, Arthur Horner, reeds laten weten, toen hij tegen de stakers zeide: „Gaat aan het werk, anders volgt overplaatsing naar andere mijnen.”

zien en waar grotere hoeveelheden geruild worden, bewaarbaar zijn, niet spoedig aan bederf onderhevig. Zo kan wel vee tot ruilmiddel worden, maar geen vlees, geslacht vee. Stellen we ons dus voor een klein dorp of stamgemeenschap, waarvan de leden op gezette tijden bijeen komen om hun min of meer overtollige zaken te ruilen voor dingen, die zij nodig hebben.

A heeft rapen over en wil ze ruilen voor een konijn. Degen die een konijn te ruilen heeft, heeft echter toevallig geen rapen nodig. A blijft dus met zijn bederfelijke rapen zitten. Er zit niets anders op, dan te proberen iets te nemen, dat ieder altijd heeft en niet bederven kan — linnen — waarmee hij dan later weer zijn konijn kan kopen. Op die manier is dan het linnen tot bemiddelaar geworden, het gaat in de hoofden van de mensen een bijzondere plaats innemen, het wordt algemene tegengave, waarin men schat, d.i. gebrekkiq meet. Zo vindt het verschijnsel van begripsomvorming plaats. De algemene waar is niet langer een gebruiksartikel, het is ruilmiddel, koop- en betaalmiddel geworden. Wanneer nu andere zaken, door veranderde omstandigheden in het gebruik en de productie, deze algemene waar gaan vervangen, b.v. metaal, blijft het oude woord, dat zijn oorspronkelijke betekenis reeds verloren had en wordt toegepast op een nieuw door zijn hoedanigheden beter aan de nieuwe ruilvoorwaarden aangepast artikel. Zo kunnen de stoffen, die als geld dienst doen, herhaaldelijk wisselen, terwijl het woord blijft.

(Wordt vervolgd.)

Mislukte Intimidatie

Het personeel van de meelfabriek „Holland” is Maandag 25 Augustus in staking gegaan, waarbij de officieel erkende personeelskern, die samengesteld is uit leden van vakbonden, na enige aarzeling de haar aangeboden leiding op zich heeft genomen. Dat wil niet zeggen, dat er hier sprake is van een door de organisaties gevoerde staking. Het wil, evenmin zeggen, dat er hier sprake is van een zelfstandige kern-organisatie. Het is slechts een typisch voorbeeld, in hoe eigenaardige mengvormen zich de strijd van de arbeiders in de praktijk vaak voltrekt.

We zullen over deze staking in een van de komende nummers nog wel een en ander schrijven.

Het gaat er ons ditmaal om alleen een bepaalde daad van de directie in dit conflict te signaleren, die de laatste tijd in meerdere stakingen te constateren was, o.m. bij de nu achter de rug zijnde actie aan het Hoogovenbedrijf.

De directie van „Holland” zond n.l. op 26 Augustus alle stakende arbeiders een schrijven, waarin werd medegedeeld, dat wanneer zij de arbeid niet terstond zouden hervatten, zij onmiddellijk ontslagen zouden worden.

Dit zou dan moeten steunen op het argument „contract-breuk”. En dat zou voor de arbeiders betekenen een verlies van drie dagen loon en een deel van hun pensioenrechten.

Complete intimidatie van de arbeiders, teneinde deze te binden aan door bonden, die het vertrouwen van de arbeiders niet bezitten, afgesloten contracten.

De vlieger ging echter ditmaal niet op, zoals bij de Hoogovenstaking. De stakers zijn niet aan het werk gegaan.

Pech voor de heren!
Een volgende maal wat over de houding van pers en „overheid”.

Een verheugend bericht en een herhaald verzoek

Met voldoening kunnen wij vaststellen, dat wij bezig zijn onze moeilijkheden te overwinnen. De achterstand in de administratie en in de inning van de abonnementsgelden worden stevig ingehaald en wij genieten van al de kameraden, en de lezers in het bijzonder, goede medewerking. Door de financiële hulp die we ondervinden, mogen wij ook vertrouwen, dat de positie te dien aanzien beter wordt. Let b.v. op de nieuwe afrekening van „Spartacus” of de Vesuvius”.

Nu wij binnenkort de kwitanties voor het derde kwartaal 1947 gaan uitzenden, verzoeken wij nog eens alle lezers, die nog niet hebben voldaan, dit nog de komende week te doen. Het bedrag is f 1.50, maar men weet f 1.95 als voorheen, of meer, is ook welkom.

Activiteit en Beginselvastheid

Elke poging om georganiseerd invloed uit te oefenen op het gebeuren in de klassenstrijd moet uitgaan van het verloop en de toekomstige ontwikkeling der massabewegingen. Maar ook, bestudering van de maatschappelijke ontwikkeling en bestudering van de massabewegingen heeft weinig zin, wanneer daarbij niet op de voorgrond staat, de wil om georganiseerd invloed uit te oefenen op het gebeuren.

Wie deze gedachten niet in hun volle consequentie aanvaardt, doet of desillusies op, of hangt vandaag of morgen met beide benen te slingeren in de lucht, implaats van er stevig mede in de arbeidersklasse te staan. In beide gevallen is hij voor de strijd van de arbeiders van onwaarde geworden.

Er is veel veranderd en veel aan het veranderen in het kapitalisme. Eén ding echter blijft, dat is het feit, dat arbeiders en productiemiddelen gescheiden zijn. Wel komen zij dag aan dag bijeen, doch het zijn niet de arbeiders, die bewust het productiemiddel beheersen en gebruiken om daarmee te voorzien in hun eigen behoeften. Zij verkopen hun arbeidskracht aan hen, die de fabrieken en werkplaatsen, de schepen en de mijnen in hun macht hebben, krachtens de heersende maatschappelijke orde. En wanneer die verkoop zich heeft voltrokken, brengen de eigenaren van die arbeidskracht het nieuw aangekochte in contact met de reeds onder hun beheersing staande productiemiddelen. Wat dan opnieuw uit dit contact door het verbruik van die gekochte arbeidskracht als arbeidsproduct verschijnt, behoort in deze orde uit de aard van de zaak niet aan de arbeiders, maar aan de eigenaren of althans beheersers van de arbeidskracht en van de productiemiddelen.

Aan deze eenvoudig opgezette redenering doet niets af, dat er ook grondstoffen en eventueel halfabrikaten worden verbruikt en machines verslijten. Deze zijn op hun beurt onder dezelfde omstandigheden voortgebracht. Zij behoren op hun beurt evenzeer tot de bestanddelen, die beheerst worden of in eigendom toebehoren aan de kapitalist.

En of nu de staat, dan wel, zoals in het verleden in hoofdzaak het geval was, een particulier of een naamloze vennootschap arbeidskracht en kapitaal beheerst, aan het feit, dat de arbeider in die zin gescheiden is van

de productiemiddelen, doet dit niets af. Deze maatschappelijke orde, het kapitalisme, is de grondslag waarop de uitbuiting van de arbeiders plaats vindt.

Het moderne kapitalisme met zijn geweldige machtsconcentratie, zijn reusachtig gegroeide machts-tegenstellingen, zijn onderwerping van al het minder machtige aan het meer machtige, veroorzaakt, dat onder een toenemend productievermogen toch de uitbuiting van de arbeiders geweldig toeneemt. Eerst nu leert de ervaring aan de arbeiders geleidelijk, dat de staat met ter daad het politieke orgaan is van en voor de heersende klasse. De oude fictie, dat de staat de gemeenschap is of vertegenwoordigt, blijkt dagelijks meer een illusie.

Naarmate het leven dit bevestigt, wijzigt zich de wijze, waarop de klassenstrijd door de arbeiders wordt gestreden. De massa-bewegingen wijzigen zich dus. Dagelijks wordt het in de praktijk de arbeiders duidelijker, dat de staat niet is de bemiddelaar tussen de partijen, maar dat hij partij is. Daarbij kan het niet anders, of alle organen in deze orde, die zich met de staat solidariseren, moeten in conflict komen met de arbeiders, die hun klassenstrijd voeren. Het kan ons soms voorkomen, dat het langzaam gaat, dat de arbeiders bewust die toestanden constateren, maar die richting gaat het uit.

Elke strijd, hoe gering ook van omvang, is een bijdrage tot dit proces. Elke strijd, ook die om een centje meer of minder, leert de arbeiders opnieuw uit de harde ervaringen, dat zij niet alleen tegenover hun (eventueel particuliere) ondernemer staan, maar dat het de staat is, die in wezen tegenwoordig alle grote lijnen van het economische en sociaal-economische leven aangeeft. En steeds duidelijker moet het de arbeiders worden, dat dit verschijnsel onvermijdelijk is in de heersende orde. Dan, wordt de strijd er een, die gericht wordt tegen de ondernemer, tegen de staat en tegen de orde.

Het proletariaat moet onder de tegenwoordige verhoudingen steeds meer gaan gevoelen, dat het zelf moet kunnen bepalen, waaraan behoefte bestaat, wat moet worden geproduceerd en onder welke voorwaarden die productie moet plaats hebben. Dat wil zeggen, dat de scheiding tussen arbeider en

productiemiddel moet verdwijnen; dat de arbeiders zelf de productiemiddelen gezamenlijk in eigen handen moeten hebben, gezamenlijk moeten beheeren en beheersers.

Dit is de groeiende tendens in de komende massabewegingen. De vorige week is door kernen van arbeiders opgericht de Internationale federatie van Bedrijfskernen. Degeenen, die hun medewerking aan die oprichting hebben gegeven en de wijze, waarop op de oprichtingsvergadering de discussies werden gevoerd, wettigen de hoop, dat we hier te maken hebben met een poging, om met zelfstandige bedrijfskernen actief en beginselvast de propaganda te gaan voeren. Zowel in de inleiding als in de discussies kwamen doel en weg behoorlijk tot hun recht. Herhaaldelijk kwam tot uiting, dat er niet de minste behoefte bij de aanwezigen bestond, om een nieuw stuk vakbeweging op te bouwen, zelfs niet wanneer deze een meer bedrijfsgevoerde organisatie zou inhouden. Inderdaad de nieuwe kernen moeten propaganda-organen en stuwende krachten zijn in de klassenstrijd, voor de gedachte der zelfwerkzaamheid van de massa. Terwijl de grote nadruk gelegd wordt op de vitale bedrijven, moeten zij overal worden gevormd en overal werkzaam zijn, ook in de strijd van iedere dag; ook in de strijd om een centje meer of minder, om het verzet van de arbeiders tegen hun uitbuiting, in overeenstemming met de praktijk van het maatschappelijke leven, op te voeren van bedrijfsconflict tot klasseconflict, op te voeren van loon- of arbeidsvoorwaardenconflict tot maatschappelijk conflict, tot conflict om de beheersing van het economische leven.

Wanneer de nieuwe organisatie enerzijds de school kan worden, waarin wij het zelfbeheeren en beheersen leren, en waarmee wij anderzijds propaganda voeren onder de bedrijfsgevoeten om in de strijd (en op den duur in het gehele economische leven) die grondgedachten door te voeren, zal de nieuwe internationale een waarlijk nieuwe internationale van de socialistische arbeiders kunnen worden.

Ook van die kant bezien, is de gekozen naam en was de aanwezigheid van enkele buitenlandse kameraden een verheugend verschijnsel. Alles komt nu aan op de activiteit en de beginselvastheid van de nieuwe organisatie. Daarom, lezers, neemt intensief aan dit werk deel.

worden. In werkelijkheid toont dit geval aan, dat in de geleide economie van het kapitalisme de volksgezondheid schromelijk verwaarloosd wordt. Maar nou ja, elke arbeider die er in trapt, wordt allicht bereid gevonden het productietempo mede te helpen opvoeren, tot meerdere glorie van het kapitalisme.

caal de aandacht op deze berichtgeving, omdat dit soort misleidende berichten veelvuldig worden geplaatst met betrekking tot allerlei dringend benodigde goederen.

Met elkander vestigen die berichten de indruk, dat de door onze export verkregen deviezen toch zo goed besteed

1e Verantwoording "SPARTACUS OP DE VESUVIUS"

Vaste bijdragen:		Julij	Augustus
H. B. te Z.	f	1.—	1.—
J. L. te A.	"	0.50	0.50
J. H. te A.	"	0.50	0.50
J. V. te A.	"	1.—	1.—
S. D. M. te A.	"	1.—	1.—
S. K. te B.	"	10.—	10.—
S. te H.	"	10.—	10.—
B. N. te A.	"	2.50	2.50
Th. M. te B.	"	7.50	7.50
P. K.-M. te B.	"	5.—	5.—
S. O.-M. te H.	"	7.50	7.50

O. Z. te A.	"	3.—	3.—
J. de G. te A.	"	1.—	1.—
H. G. L. te A.	"	10.—	10.—
de G. te O.	"	10.—	10.—
T. U. te A.	"	5.—	5.—
J. V. te A.	"	10.—	10.—
J. de G. te A.	"	2.50	2.50
Niet vaste bijdragen:			
F. de R. te R.	"	7.50	7.50
Collecte Kamp	"	40.65	40.65
S. te A.	"	9.75	9.75
L. v. d. J. te A.	"	1.05	1.05
Over boekverkoop	"	0.15	0.15
L. v. A. te A.	"	2.37	2.37
		f 29.50	f 138.47
		Totaal f 167.97.	

MISLEIDING

Onder de slagzin „Nederland gaat sinaasappelen eten" publiceert een Provinciaal blad het bericht, dat in de Amsterdamse haven o.m. een zending van tien ton sinaasappelen uit Suriname arriveerde, die bonvrij in de handel zullen worden gebracht. En concludeert dan, dat deze zending voor een uitgedoogd land, zoals Nederland, een welkome verfrissing betekent.

In werkelijkheid betekent dit, dat een op de duizend Nederlanders één kilo zou kunnen ontvangen. Want 10.000 kilo, verdeeld onder de bevolking van bijna 10.000.000 geeft als uitkomst, dat 1000 dorstige zielen een kilo moeten delen. Trouwens, de prijs van f 5.— per kilo zal wel een goede regelaar zijn bij de distributie. Proletarische kelen komen voor de verfrissing niet in aanmerking.

Inderdaad, sinaasappelen zijn voor de instandhouding van onze gezondheid van grote betekenis. Maar wij vestigen spe-

13 SEPTEMBER 1947

PRIJS 12 CENT

7e Jaargang No. 36

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS"

Redacteur:
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f . . . bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam", postgiro 168797 te A'dam

De polsslag van de tijd

Wellicht herinnert U zich deze uitdrukking nog, die door Nederlands hoogst geplaatste ambtenares aan het einde van de eerste wereldoorlog werd uitgesproken. Geheel Europa was in die dagen in beroering. Na de Russische revolutie van 1917, golfde het revolutionair gebeuren in het najaar van 1918 over midden-Europa. Ook de doorgaans apathe Nederlandse arbeidersklasse werd enigszins door die stemming aangegrepen. Op enkele grote vergaderingen kwam dit tot uitdrukking. En al verklaarde weldra de partijleiding van de S.D.A.P., op wie de arbeidersklasse toen wellicht nog meer als nu alle hoop stelde, dat zij niet wilde denken aan revolutie, doch slechts aan vervolmaking van de „democratie" en Troelstra in de Tweede Kamer, dat hij zich in de verhoudingen had vergist, toch stamt uit die periode ten aanzien van het doorvoeren van hervormingen voor de arbeidersklasse de uitdrukking: met de polsslag van de tijd.

„Gouden trits van beloften dwarrelde door de lucht" dichtte Henriëtte Roland Holst met betrekking tot het Rusland van 1905. Zo was het in 1918 ook hier. En inderdaad werden loonsverhogingen, verbeteringen van arbeidsvoorwaarden en van de sociale wetgeving in koortsachtig tempo doorgevoerd. Maar, toen de „gevaren" van revolutie afnamen, toen de activiteit van de arbeidersklasse afnam, vertraagde de polsslag. Binnen enkele jaren was de bezittende klasse reeds weer in het offensief gekomen, om het verloren gegane zoveel mogelijk terug te winnen. Het was het internationale proletariaat, dat aldus in het verleden de polsslag van de tijd positief of negatief bepaalde.

Ten aanzien van de gebeurtenissen in Indonesië speelde zich in en na de oorlogsjaren eenzelfde polsslag- en gouden beloften-historie af. Niets liever zou het de Nederlandse bezittende klasse zijn dan de pacificatie in Indonesië te voltooien volgens het recept van wijlen generaal

van Heutz. Maar zij moet, meer dan veertig of vijftig jaren geleden, met allerlei factoren rekening houden. Daar zijn allereerst de imperialistische belangen van de groten, in het bijzonder Amerika. Daar is de tot veel groter bewustzijn gekomen Indonesische volksmassa en ook de belangen van de intelligentsia van dit land. Daar is bovendien en daarover willen wij het nu in het bijzonder eens hebben, de Nederlandse arbeidersklasse en de vraag in hoeverre zij bereid zal zijn de imperialistische politiek van de Nederlandse bourgeoisie te volgen.

Zo blijven de onderdrukten, de gekoloniseerde volken en de arbeidersklasse, een belangrijk element in het doen en laten van de heersende klasse, een belangrijk element in de polsslag van de tijd.

Wij moeten rondut spreken. Afgezien van enkele opzichzelfstaande gevallen, afgezien van de niet algemeen geworden, en slechts korte, proteststaking; naar aanleiding van de eerste troepenuitzendingen einde September 1946, is de houding van de Nederlandse arbeidersklasse meer dan droevig geweest. De arbeiderskinderen zijn in belangrijke aantallen opgeleid voor de strijd, geuniformeerd en bewapend, per schip overgebracht naar de rijke eilanden, om „de vrede te bewaren", om „een garantie te zijn voor de orde en de doorvoering van de overeenkomst van Lingadjati". En de Nederlandse arbeiders hebben wat gekanekerd maar hebben verder niets gedaan. Ongunstig steekt hun houding af bij die van het proletariaat, van vele buitenlandse havens. Als gevolg daarvan wordt de Nederlandse zeeman daar met de nek aangekeken en mijdt men zijn contact.

De Nederlandse arbeidersklasse, nauw zelf aan de allereerste fascistische terreur ontkomen, blijft ver beneden de maat die strijdbare arbeiders aanleggen, nu het geldt een regering te weerstaan, die de soldatenlaarzen doet marcheren om koloniaal bezit te hernemen, dat in

handen der Indonesische werkers is gekomen.

O zeker, velen zullen een verontschuldiging gereed hebben. De arbeiders wachten op de besluiten van hun organisaties.

Zij zijn teleurgesteld in de houding van de P. v. d. A., het N.V.V., de E.V.C. enz. Het mag alles zo zijn. Maar wat die organisaties te zien geven was te verwachten. Zij willen immers zijn een deel van het gehele raderwerk in het geleide economische en politieke leven. Zij zullen geen front maken tegen deze regeringspolitiek, want zij weten zich medeverantwoordelijk voor de wederopbouw en voor de kapitalistische staat.

Na de beëindiging van de bezetting hebben de arbeiders, wanneer zij voor hun eigen belangen de strijd aanboden, telkens en overal ervaren, dat de officieel erkende organisaties stelling namen tegen de arbeiders en ten aanzien van de E.V.C. geldt, dat zij steeds poogde buiten de moeilijkheden te komen, omdat zij de erkenning deelachtig wenste te worden.

Daarom is iedere speculatie op parolen tot strijd tegen de regeringspolitiek (regering waarin n.b. de sociaal democraten zelf zitting hebben) parolen van strijd, uitgaande van deze oude arbeidersorganisaties, een volslagen illusie. Meer dan ooit geldt nu ook voor deze aangelegenheid, dat de arbeiders het zelf moeten doen. Zij bepalen de polsslag ook van deze tijd. Helaas, die polsslag is zeer zwak. Het is de algemene zwakte in de allereerste plaats, die voortspuit uit het feit, dat de arbeidersklasse nog ingesteld is op de oude verhoudingen in het kapitalisme en dat hun er nog zo vaak toe brengt, strijdmiddelen te hanteren, die tot de verleden tijd behoren en op organisaties te vertrouwen, die geen strijdorganisaties van de klasse meer zijn.

Daarbij komt dan, dat door hun nationale ingesteldheid de Nederlandse arbeiders geestelijk nog zonder weerstand zijn tegen de wordende geleide economie. De voordelen die in het verleden de bezittende klasse hier uit het koloniaal bezit genoot, veroorloofden haar aan haar arbeiders een levenspeil te verschaf-